

Indonesië 2011-2012

Deel 6

Hoe komt het toch dat ik zo zorgeloos ben geworden. Ik laat me meedeinen met de gelukkige golfslag van mijn kinderjaren waar alles mij wordt nagedragen door mijn bediendes.

Mijn tas heb ik per ongeluk achtergelaten in de auto van Dewa. Hij is nergens te bekennen. Misschien ook moe van het uitje met ons.

Opeens breekt een moessonbui los van jewelste. Ik trek mijn badpak aan en een handdoek om mijn haar. De temperatuur blijft zoals altijd heerlijk.

Het regenwater gutst van de trappen naar het restaurant. Ik moet mij goed vasthouden en met blote voeten lopen om niet meegezogen te worden door het water.

Ayu brengt mij mijn koffie en tevreden rook ik mijn sigaretje.

Ik ontmoet weer Celine voor het ontbijt.' Ik word toch wel nat waar ik naartoe ga', zegt ze lacherig mijn uitrusting monsterend. Ietwat wiebelig breng ik Peter zijn koffie. Dan weet ik niet wat ik zie. Het balkon is ook kletsnat en het water stroomt de kamer binnen. Ik heb het rekje al

binnen gebracht, maar een deel van de handdoeken zijn toch nat geworden. Mieren zoeken hun toevlucht in ons bed!

Ik heb al een tasje ingepakt voor de laundry maar laat dat maar zitten voor die ene dag dat we nog zijn in Jati Homestay.

Nu moet Putu toch aan de slag. Eerst het restaurant met een trekker dweilen, overigens een onbegonnen werk. Later de ingang van de gaanderij van de kamers. Ik wenk hem om het kletsnatte kussen te geven van mijn balkonstoel. 'Die droogt wel in de zon', zegt hij. Ik bedenk inwendig weer woorden zoals tolol, dogol e.d. en geef hem dat mee. Hoe kan dat nu, ook al schijnt de zon (later) volop, het matras is van schuimrubber.

Ik krijg wel nieuwe lakens op bed, schone kussenslopen en schone handdoeken en dat is mooi meegenomen.

Ik zit maar op mijn balkonstoel zonder kussens (aduh) zo hard is de ondergrond. Later brengt Dewa mijn tas terug en een ander balkonkussen.

De zon schijnt weer volop en wij lunchen in café met een mooi uitzicht op de sawah's. De eenden zijn er ook en nu beter te fotograferen dan vanuit onze bungalow.

Peter bestelt een broodje ei met bacon en ik een tosti. We doen er lang over omdat we meer aandacht hebben voor de eenden. Ik ontdek dat er een aanvoerder is en de eenden hem/haar volgen.

Bo is druk in de weer met Dewa om een ticket online te boeken voor

Kalimantan. Het lukt niet en het advies van Dewa is dat Bo de ticket maar op het vliegveld moet kopen. Celine heeft al een kaartje gekocht voor een vlucht naar Jakarta waar ze haar vader zal ontmoeten. Wij gedrieën vertrekken op dezelfde

dag. Wij allen hebben moeite om afscheid te nemen van elkaar, ook van Dewa, Putu en Ayu. Peter rekent af met Putu die lange stroken moet nakijken alvorens hij de rekening kan opmaken. Ayu druk ik geld in de hand dat ze verlegen aanneemt. Ik zeg tegen haar dat het voor de roomservice is en dat zij er recht op heeft.

Ik ga nu maar ook inpakken en het natte- en vuile goed doe ik in een plastic zak.

Alweer op advies van Dewa gaan wij in de avond eten bij het restaurant Dirty Duck. Wat een naam voor een restaurant, maar wel sjiek de friemel. Het is daar

druk en met moeite krijgen wij een tafel. Peter waagt zich toch aan de eend. Mij niet gezien. Ik zie nog steeds de eenden voor mij zo heerlijk vrij in de sawah.

We laten het breed hangen en bestellen een drie gangen menu. Even later krijg ik haast buikpijn van het lachen om de eend die Peter besteld heeft,

krijg vervolgens een enorme hoestbui en ga naar het toilet. De mooi opgemaakte eend met allerlei sausjes en verse salade heeft een verrassing in petto. Bij het opensnijden haalt Peter de complete hals en kop van de eend eruit. Peter doet net of het de gewoonste zaak van de wereld is en gaat gewoon eten.

Ik kan haast niet eten, al heb ik saté ayam besteld. Door het dolle heen bestel ik nog een glas rode wijn, terwijl Peter een toeter van een ijsscoupe bestelt.

Op weg naar huis, ontdek ik dat ik alweer wat vergeten ben in het restaurant. Mijn tas ligt gelukkig nog op tafel en de dienstertjes

hebben de tafel nog niet afgeruimd.

De volgende dag wordt Celine per scooter weggebracht naar de bus. Wij omarmen elkaar en beloven contact te houden.

Bo rijdt met ons mee naar het vliegveld. Op de weg is het druk. Dewa zet ons af bij de ingang van het vliegveld. Verder mag hij niet gaan met zijn auto. We moeten het dus zelf maar uitzoeken.

Bij de incheckbalie moeten we direct 40.000,00 rupia tax betalen per persoon. We worden nauwkeurig gecontroleerd alsof we smokkelwaar mee willen nemen naar Java. De baliemedewerkster zegt dat onze bagage overweight heeft. Ze kan waarschijnlijk niet lezen, want die weegt maar 38 kg. Natuurlijk betalen wij die zogenaamde overweight niet. Is ze helemaal belatafeld!

Bij een restaurantje bestelt Peter 1 gebakken kippenpoot, waar zo weinig vlees aan zit dat hij aan een tweede portie toe is. Ik eet heerlijk nasi rawon.

Wij komen in een piepklein hokje waar we een sigaretje kunnen roken. Bij de gate zien we Bo in een vogelvlucht en hij zwaait vrolijk met zijn ticket. Op de borden staat regelmatig Jakarta, maar daar moeten wij niet heen. Peter vraagt enkele keren bij de stewards wanneer ons vliegtuig nu wel gaat. Dat

weten ze ook niet precies en het antwoord is standaard 'die komt nog'.

The bloody limit.....het toestel waarmee Bo gaat, vertrekt eerder dan de onze. Hij vliegt via Jakarta naar Kalimantan. Triomfantelijk zwaait hij naar ons en daalt de trappen af naar het vliegtuig. We vertrekken met een klein vliegtuigje, Wings Air, met aan weerszijden twee stoelen. Aan boord krijgen we nul komma

nul te drinken of te eten. Het is maar een vlucht van één uur.....Bij de ingang van het vliegtuig wordt onze handbagage op elkaar gestapeld en wij maar hopen dat het goed komt. Met één uur vertraging zijn wij in de lucht. Bij aankomst wordt onze bagage uit het vliegtuig gehoest en wij

zoeken de onze uit. Daarna moeten we met onze handbagage naar de aankomsthal lopen.

Auf Wiedersehen Bali.....
Welcome in Malang!

Wordt vervolgd.
Mila Boom-Schenkhuizen

